अध्याय बारावा प्रारंभ

श्रीगणेशाय नमः ।। हे गणाधीशा गणपती । मयुरेश्वरा विमलकीर्ति । माझ्या हृदयीं करुन वस्ती । ग्रंथ कळसास नेई हा ।। १ ।। तूं ज्ञानबुद्धीचा दाता । तूं भक्तमनोरथ पुरविता । विघ्ननगातें संहारिता । तूंच एक गणराया ।। २ ।। तूं साक्षात् चिंतामणी । चिंतिलेलें देशी जाणीं । आपुल्या भक्तांलागुनी । ऐसें पुराणे म्हणतात ।। ३ ।। माझ्या मनीची अवघी चिंता । लयास नेई एकदंता । लंबोदरा पार्वतीसुता । भालचंद्रा सिंदुरारे ।। ४ ।। असो बच्चुलाल अग्रवाला । होता एक अकोल्याला । धन–कनक–संपन्न भला । मनाचाही उदार जो ।। ५ ।। त्यानें हकिकत कारंज्याची । म्हणजे लक्ष्मणपंत घुड्याची । कर्णोपकर्णी ऐकिली साची । तेणें साशंक जाहला ।। ६ ।। तें खरें खोटें पहाण्यास । विचार करी चित्तास । तों एके समयास । महाराज आले अकोल्याला ।। ७ ।। येऊन बच्चुलाला घरीं । बैसते झाले ओट्यावरी । कीं गजानन साक्षात्कारीं । भक्त आपुला जाणून ।। ८ ।। बच्चुलाला आनंद झाला । तो समर्थांसी ऐसे वदला । आज गुरुराया वाटतें मला । आपली पूजा करावी ।। ९ ।। ऐसें ऐकतां भाषण । समर्थे तुकविलीं मान । जें साक्षात् असे चिन्ह । श्रोते संमती दिल्याचें ।। १० ।। बच्चुलालानें तयारी । तात्काळ केली ओट्यावरी । षोडशोपचारे अत्यादरीं । पूजन त्यानें आरंभिले ।। ११ ।। प्रथमतः घातले मंगलस्नान । नानाविध उटणीं लावून । मग करविलें परिधान । वस्त्र पितांबर जरीचा ।। १२ ।। शालजोडी अंगावरीं । बहुमोल घातली काश्मिरी । एक जरीचा रुमाल शिरीं । अभ्रेस्मि आणूनि बांधिला ।। १३ ।। गोफ घातिला गळ्यांत । सलकडी ती हातांत । करांच्या दाही बोटांत । मुद्रिका घातल्या नानापरी ।। १४ ।। बहुमोल हिऱ्याची । वामकरी घातली पौची । रत्नजडीत कंठ्याची । कंठीं शोभा विशेष ।। १५ ।। जिलेबी राघवदास पेढे । नैवेद्यास ठेविलें पुढें । त्रयोदश गुणी ठेविलें विडे । एक्या लहान तबकांत ।। १६ ।। अष्टगंध अर्गजा अत्तर । सुवासिक लाविलें फार । त्यानें अवघ्या अंगभर । गुलाबपाणी शिंपडीलें ।। १७ ।। एका सुवर्णाच्या ताटी । दक्षिणा ठेविली शेवटीं । ती होतीं फार मोठी । रुपये होन मोहोरांची ।। १८ ।। बेरीज करता दहा हजार । येईल ती साचार । ऐशी दक्षिणा होती थोर । किती वर्णन करूं तिचें ।।१९।। श्रीफळ पुढें ठेवून । विनये केलें भाषण ।

महाराज माझें इच्छी मन । राममंदिर बांधावया ।। २० ।। या माझ्या ओट्यावरी । अडचण होतसे भारी । मंडप तो घातला जरी । उत्सवासी गुरुराया ।। २१ ।। त्या माझ्या मनोरथा । पूर्ण करी ज्ञानवंता । ऐसे म्हणून ठेविला माथा । अनन्यभावें पायावरी ।। २२ ।। त्यावरी साधु गजानन । देते झाले आशीर्वचन । श्रीजानकीजीवन । तुझा करील पूर्ण हेतू ।। २३ ।। असो, आज तूं हे काय केलें ? । मला पोळ्याचा बैल बनविलें । हे अलंकार घालून भलें । त्याचें काय कारण ? ।। २४ ।। मी न बैल पोळ्याचा । अथवा घोडा दसऱ्याचा । मला या दागदागिन्यांचा । काय सांग उपयोग ? ।। २५ ।। अरे हें अवघे विष । मला नको त्यांचा स्पर्श । या नसत्या उपाधीस । माझ्या मागे लावू नको ।। २६ ।। अथवा तूं मोठा श्रीमान । हे दाखवाया कारण । केलेंस कां हें प्रदर्शन । सांग मसी बच्चुलाला ? ।। २७ ।। जे आवडते जयासी । तेंच द्यावें तयासी । मी वेडापिसा संन्यासी । नागवा फिरतो गांवभर ।। २८ ।। हे अवघें तुझें तुला । लखलाभ असो बच्चुलाला । तुम्हां प्रापंचिकाला । या द्रव्याची जरूर ।। २९ ।। माझा यजमान भीमातटीं । उभा विटेसी जगजेठी । तो काय माझ्यासाठीं । हे वैभव द्याया तयार नसे ।। ३० ।। ऐसें म्हणून काढिले । दागिने अंगावरचे भले । चहूं बाजूस फेकियले । वस्त्रांचीही तीच गती ।। ३१ ।। दोन पेढे खाऊन । निघून गेले गजानन । हा प्रकार अवलोकून । केला शोक अकोल्यांत बहुतांनी ।। ३२ ।। त्यांत कांहीं कारंज्याचें । लोक हजर होते साचें । ते म्हणती आपुल्या वाचें । अभागी आमुचा लक्ष्मण ।। ३३ ।। त्याने बच्चुलालापरी । पूजन केलें आपुल्या घरीं । परी कचरला अंतरीं । मोह धनाचा धरून ।। ३४ ।। वरघडीचें भाषण । केले विनय दाखवून । ते कां समर्थांकारण । समजणे अशक्य आहे हो ? ।। ३५ ।। जेवीं पूजा दांभिकांची । शब्दमयीं असते साची । पूर्तता महावस्त्राची । होते त्यांची अक्षतेनें ।। ३६ ।। 'शर्कराखंडखाद्यानि' । ऐसे म्हणूनिया वदनीं । कुचका दाणा आणोनि । ठेवी पुढें भुईमूगाचा ।। ३७ ।। अशा दांभिक पूजनाचें । फलही त्याच स्वरूपाचें । वाटोळे लक्ष्मणाचें । याच कृतीनें झाले हो ।। ३८ ।। हा बच्चुलाल धन्य धन्य । जैसें केलें भाषण । तैसेच ठेविलें वर्तन । जवाहून न आगळें ।। ३९ ।। आतां याच्या वैभवाला । ओहोट हा ना शब्द उरला । संतकृपा झाली ज्याला । तो सुखीच राहातसे ।। ४० ।। बच्चुलालांनी तपास । केला अवघ्या अकोल्यास । परी न लागला थांग त्यास । समर्थांचा कोठेंही ।। ४१ ।। असो एक पितांबर नांवाचा । शिष्य शिंपी जातीचा । होता गजानन महाराजांचा । शेगांवीं मठामध्यें ।। ४२ ।। त्यानें सेवा बहुत केली । तपश्चर्या फळा आली । एके

दिनीं ऐसी झालीं । गोष्ट ऐका मठांत ।। ४३ ।। फाटकें तुटकें धोतर । नेसला होता पितांबर । ते पाहून गुरुवर । ऐशा रीतीं बोललें ।। ४४ ।। अरे तुझें नांव पितांबर । नेसण्या न धडकें धोतर । ढुंगणास पाहती नारीनर । तें तरी झांक वेड्या ! ।। ४५ ।। नांव म्हणे सोनुबाई । हातीं कथलाचाही वाळा नाहीं । नांव पाहतां गंगाबाई । आणि तडफडे तहानेनें ।। ४६ ।। तशांतलाच प्रकार । आहे तुझा साचार । हे फाटके धोतर । पोतेऱ्याच्या उपयोगी ।। ४७ ।। तेंच नेसून बैससी । ढुंगण जगाला दाविसी । हा घे दुपेटा देतो तुसी । नेसावयाकारणें ।। ४८ ।। तो न करितां अनमान । राहे बाळा नेसून । यासी नको सोडू जाण । कोणी कांहीं केले तरी ।। ४९ ।। पितांबर दुपेटा नेसला । हे असह्य झालें इतराला । भाऊच घातकी भावाला । होतो स्वार्थ दृष्टीनीं ।। ५० ।। तो वेडावांकडा प्रकार । कशास बोलूं साचार । गटाराचें उघडीतां द्वार । घाण मात्र सुटते हो ।। ५१ ।। श्रीगजानन स्वामीप्रत । शिष्य होते असंख्यांत । परी अधिकारी तयांत । दोन्ही हातांच्या बोटांइतके ।। ५२ ।। पाहा श्रोते कांतारी । वृक्ष असती नानापरी । त्यांतून क्वचित् कोठें तरी । नजरेस पडती चंदनतरू ।। ५३ ।। त्यापरीच होते येथें । त्यांच्या शिष्यमंडळींते । कांही शिष्य पितांबरातें । टोचूं लागले निरर्थक ।। ५४ ।। हेंच कां तुझें शिष्यपण । वस्त्र करिसी परिधान । जें कां समर्थांकारण । ल्यावयाच्या उपयोगी ।। ५५ ।। तुझी भक्ती कळून आली । तूं खुशालचंद अससी मुळीं । तूं राहूं नको ये स्थळीं । अपमान करण्या सद्गुरूंचा ।। ५६ ।। तैं पितांबर म्हणाला । मी न गुरूचा अपमान केला । उलट मान ठेविला । आज्ञा ऐकून तयांची ।। ५७ ।। वस्त्र हे मज त्यांनीं दिलें । नेसावया सांगितले । तेंच मी हो परिधान केलें । ही का झाली अवज्ञा ? ।। ५८ ।। ऐसी भवति न भवति झाली । शिष्यांत तेढ माजली । ती मिटवावया माव केली । ऐशा रीतीं गजाननें ।। ५९ ।। पितांबरास म्हणती गुरुवर । तूं येथून जावे दूर । जाणते मूल झाल्यावर । आई त्याला दूर ठेवी ।। ६० ।। माझी कृपा आहे खरी । हे पितांबरा तुजवरी । जा हिंडून भूमीवरी । पदनतासी तारावें ।। ६१ ।। डोळ्यांत आसवें आणून । करूनिया साष्टांग नमन । मागे पाहें फिरफिरून । सोडून जातां मठासी ।। ६२ ।। पितांबर आला कोंडोलीसी । बसला वनांत आंब्यापासी । चिंतन चालले मानसी । निजगुरूचें सर्वदा ।। ६३ ।। तेथें होता रात्रभर । उदया येता दिनकर । जाऊन बसला झाडावर । मुंगळ्यांचिया त्रासानें ।। ६४ ।। अवघ्या आम्रवृक्षावरी । मुंग्या मुंगळे होते भारी । लहान थोर फांद्यांवरी । आला पितांबर जाऊन ।।६५।। परी निर्भय ऐसे सापडेना । स्थान तयासी बसण्या जाणा । हेच कृत्य गुराख्यांना ।

कौतुकास्पद वाटले ।। ६६ ।। ते म्हणाले आपापसांत । हा माकडापरी कां रे फिरत? । ह्या वृक्षावरी सत्य । हें कांहीं कळेना ।। ६७ ।। लहान सान फांदीला । निर्भयपणे फिरून आला। परीं नाहीं खाली पडला । हेंच आहे आश्चर्य ! ।। ६८ ।। दुसरा म्हणाला यांत कांहीं। आश्चर्य वाटण्याजोगे नाहीं। गजाननाच्या शिष्याठायीं । ऐसे सामर्थ्य असते रे ।। ६९ ।। यावरून हा त्यांचा। शिष्य असावा खचित साचा । चला हा येथ आल्याचा । वृत्तांत सांगू गांवात ।। ७०।। गोपमुखें वृत्त कळलें । कोंडोलीचे लोक आलें । आम्रवृक्षापाशी भले । कोण आलें तें पहावया ।। ७१ ।। म्हणाले पौरवासी नर । हा ढोंगी असावा साचार । बळेंच करतो वेडेचार । गजाननाच्या शिष्यापरी।। ७२।। शिष्य गजानन महाराजांचा । भास्कर पाटील होता साचा । झाला नुकताच अंत त्याचा । अडगांव नामें ग्रामांत ।। ७३ ।। समर्थांचें शिष्य। येथे येतील कशास? । बळें करण्या उपवास । सोडून बर्फी पेढ्याला ।। ७४ ।। पुसून एकदा यांस पाहावें । तो काय म्हणतो ते ऐकावें। मग खरें खोटें ठरवावे। उगीच तर्क नाही बरा।। ७५ ।। एक मनुष्य पुढे झाला । पितांबरासी पुसूं लागला । तूं कोण कोठील कशास आला? । गुरू तुझा कोण असे ।। ७६ ।। पितांबर बोले त्यावर । मी शेगांवचा राहणार । मी शिंपी पितांबर । शिष्य गजानन स्वामींचा ।। ७७ ।। त्यांची आज्ञा मजलागून । करण्या झाली पर्यटन । म्हणून येथें येऊन । वृक्षापाशी बैसलो ।। ७८ ।। तो आंब्याच्या मुळाशी । मुंगळे होते बहुवसी । म्हणून बैसलो फांदीसी । वृक्षावरी जाऊन ।। ७९ ।। ऐसे ऐकतां तद्भाषण । लोक कोपले दारुण । अरे मोठ्याचें नांव सांगून । चेष्टा ऐशा करूं नको ।। ८० ।। काय म्हणे मी राजाची। राणी आवडती आहे साची। खळगी भरण्या पोटाची । आले मजुरी करावया।। ८१ ।। देशमुख त्या गांवीचा। शामराव नामें साचा । तो बोलला ऐसी वाचा। अरे सोंगाड्या ऐक हे ।। ८२ ।। स्वामी समर्थ गजानन । प्रत्यक्ष आहे भगवान। त्यांचें नांव सांगून । बट्टा त्यांना लावू नको ।। ८३ ।। अरे वेड्या एक्या काळी। त्यांनीं ऐसी कृति केली । ऋतु नसतां आणवली । फळें आम्रवृक्षाला।। ८४ ।। त्यांनी फळें आणवली । तूं नुसतीं पानें आण भलीं । नाहीं तरी या स्थलीं। तुझी न धडगत लागेल!।। ८५ ।। हा बळीराम पाटलाचा। वृक्ष वठलेला आंब्याचा। तो पर्णयुक्त करी साचा । आमच्या देखत ये काळीं ।। ८६ ।। ऐसें न जरीं करशील । तरी मार खाशील । खरा असल्यास होशील। वंद्य आम्हांकारणे ।। ८७ ।। कां कीं शिष्य सद्गुरूंचे। कांही अंशी निघती साचे। बापा त्यांच्याच तोडीचें । हा आहे न्याय जगी ।। ८८ ।। नको करूं उशीर । हा आंबा करी हिरवागार ।

ते ऐकता पितांबर । गेला असे घाबरून ।। ८९ ।। बोलला ऐसे नाडूं नका । माझी सारी कथा ऐका । एका खाणीत निघती देखा । हिरे आणि गारा हो ।। ९० ।। तैसाच मी गार परी । गजानन शिष्याभितरी । बोललो नाही वैखरी । यत्किंचित् खोटे हो ।। ९१ ।। गारेवरून खाणीस । नाही येत जगी दोष । मी निज गुरूच्या नांवास । चोरून कैसें ठेवावें ? ।। ९२ ।। शामराव म्हणें त्यावर । नको करूं चरचर । संकट शिष्यास पडता थोर । ते धांवा करिती सद्गुरूंचा ।।९३ ।। मग तो शिष्य त्यांचा जरी । नसला कृतीनें अधिकारी । तरी सद्गुरूंचा प्रभाव करी । साह्य त्या आपल्या शिष्यास ।। ९४ ।। ऐसी झाली आड–विहीर । पितांबरासी साचार । झाला बिचारा चिंतातुर । कांहीं न सुचे तयासी ।। ९५ ।। त्या वठलेल्या झाडापाशी । मिळाले अवघे पौरवासी । काय होतें ते पाहावयासी । मुलें बायका समवेत ।। ९६ ।। निरुपाय होऊनि अखेर । पितांबरानें जोडिले कर । स्तवन मांडिले अपार । आपुल्या सद्गुरुरायांचे ।। ९७ ।। हे स्वामी समर्थ गजानना ! । ज्ञानांबरीच्या नारायणा । पदनताच्या रक्षण्या । धांव आतां ये काळी ।। ९८ ।। माझ्यामुळें दोष तुला । येऊं पाहतो भक्तपाला । आपुल्या ब्रीदासाठी पाला । आणीव आम्रवृक्षासी ।। ९९ ।। माझी भिस्त तुझ्यावरी । पाव मातें लवकरीं । ना तरी आली पाळी खरी । मजला येथें मरण्याची ।। १०० ।। प्रल्हाद खरा करण्याला । स्तंभीं नरहरी प्रगटला । जनी चढवितां सुळाला । त्याचें पाणी जहालें ।। १ ।। जनीचा भार देवावर । माझा आहे तुजवर । संतदेवांत अंतर । मुळींच नाही राहीलें ।। २ ।। देव तेची असती संत । संत तेचि देव साक्षात् । मला लोक म्हणतात । शिष्य गजाननाचा ।। ३ ।। माझे कांहीं महत्त्व नाहीं । ते अवघे तुझ्या ठायीं । पुष्पामुळें किंमत येई । जगी सुत्राकारणें ।। ४ ।। तूं पुष्प मी आहे सूत । तूं कस्तुरी मी माती सत्य । तुझ्यामुळेंच आले येथ । संकट हें माझ्यावरी ।। ५ ।। आतां न माझा अंत पाही । गुरुराया ! धांव घेई । या वठलेल्या वृक्षाठायीं । आणी पर्णे कोमल ।। ६ ।। लोकांस म्हणें पीतांबर । करा सद्गुरूंचा नामगजर । जय जय गजानन साधुवर । शेगांवच्या अवलिया ।। ७ ।। लोक अवघे गजर करिती । तों पालवी फुटली वृक्षाप्रती । जन नयनी पाहती । त्या अगाध कौतुकाला ।। ८ ।। कोणी म्हणती असेल स्वप्न । तें जे पडले आपणालागुन । पाहा चिमटा घेऊन । आपुल्याला करांनी ।। ९ ।। चिमटे घेऊन पाहती । तो निमाली स्वप्नभ्रांति । यावरी कोणी ऐसे म्हणती । ही नजरबंदी असेल ? ।। ११० ।। गारुड्यांच्या खेळांत । वाद्या होती सर्प सत्य । खापऱ्या असून दृष्टीप्रत । त्यांचें रुपये दिसती कीं ।। ११ ।। तोही भ्रम निमाला । तोडून

पाहता पर्णाला । फांदीवाटे तत्काळ आला । चीक शुभ्रसा बाहेर ।। १२ ।। मग मात्र खात्री झाली । वाळल्या वृक्षा पालवी फुटली । श्रीगजानन माऊली । खरीच आहे महासंत ।। १३ ।। आतां पितांबराविशीं । शंका न धरणें मानसीं । चला घेऊन गांवासी । हा त्यांचा शिष्य असे ।। १४ ।। याच्यायोगें करून । कधीतरी गजानन । येतील कोंडोलीकारण । वांसरासाठीं गाय जैसी ।। १५ ।। तें अवघ्यासी मानवलें । पितांबरासी मिरवीत नेलें । ऐसे जेंव्हा दिव्य झालें । तेंव्हा भाव उदेला ।। १६ ।। जैसा समर्थांनी आपुला । शिष्य डोमगांवी पाठविला । कल्याण नामें करून भला । कल्याण करण्या जगाचें ।। १७ ।। तैसेच केले गुरुवरें । श्रीगजानने साजिरे । उदेले हे भाग्य खरें । त्या कोंडोली गांवचे ।। १८ ।। श्रोते अजूनपर्यंत । तो आंबा आहे कोंडोलीत । इतरांपेक्षा असंख्यात । फळे येती तयाला ।। १९ ।। त्या पितांबराचे भजनी । कोंडोली गांव लागला जाणी । जेथे जाईल हिरकणी । तेथे ती मोल पावे ।। १२० ।। मठ पितांबराचा । कोंडोलीत झाला साचा । आणि अंतही तयाचा । ते ठायीं झाला हो ।।२१ ।। आतां इकडे शेगांवांत । महाराज आपुल्या मठांत । एके दिवशी उद्विग्न चित्त । होऊनिया बैसले ।। २२ ।। शिष्य त्यांचें कारण । पुसूं लागलें कर जोडून । महाराज आपुले मन । कां हो अस्थिर जाहलें ? ।। २३ ।। तैं महाराज वदले लोकांला । आमुचा कृष्णा पाटील गेला । जो चिकणसुपारी आम्हांला । रोज आणून देत असे ।। २४ ।। त्याची झाली आठवण । राम त्याचा मुलगा लहान । आतां सुपारी चिकण । कोण देतो या ठायां ।। २५ ।। राम थोर झाल्यावरी । करील माझी चाकरी । म्हणून मी या मठांतरी । आतां ना तयार राहावया ।। २६ ।। ऐसे महाराज बोलतां । जनालागी लागली चिंता । महाराजांचा विचार आतां । दिसतो येथून जाण्याचा ।। २७ ।। म्हणून कसेंही करून । जाऊं न द्यावें त्याकारण । चला आपण धरू चरण । महाराजांचे येवेळां ।। २८ ।। ऐसा विचार मिळून केला । मंडळी आली मठाला । श्रीपतराव बंकटलाला । ताराचंद मारुती ।। २९ ।। मंडळींनीं धरिले चरण । महाराज आम्हां सोडून । तुम्ही आपुले ठिकाण । राहण्याचें अन्य करूं नये ।। १३० ।। तुमची इच्छा असेल जेथ । तेथेच राहा शेगांवांत । परी सोडण्याचें मनांत । ग्राम हें आणूं नका ।। ३१ ।। तैं महाराज वाणी निघाली । तुमच्या गावांत आहे दुफळी । मला कोणाची जागा मुळीं । नको येथें राहावया ।। ३२ ।। जी कोणाची नसेल । ऐसी जागा जरी द्याल । तरीच राहणें होईल । माझें या शेगांवी ।। ३३ ।। ऐसी गोष्ट ऐकिली । तेंव्हा मंडळीं

चिंतावली। समर्थांनीं आज्ञा केली । मोठ्या पेंचाची आपणां ।। ३४ ।। कोणाच्या जागेंत । राहण्या तयार नाहींत। सरकार यांच्या प्रीत्यर्थ । जागा ती देईल कशी ? ।। ३५ ।। भूषण आपल्या साधूचें। सरकारास नाहीं साचें। बंकटलाल बोलला वाचें । ऐसे संकट घालूं नका ।। ३६ ।। सरकार धार्मिक कृत्याला। जागा देईल हा न उरला। भरंवसा तो आम्हांला । हें राज्य परक्याचें ।। ३७ ।। म्हणून आम्हांपैकी कोणाची। जागा घ्या मागून साची । आहे तयारी आमुची । ती तुम्हां द्यावयास ।। ३८ ।। समर्थे केलें भाषण। काय हे तुमचें अज्ञान । जमिनीची मालकी पूर्ण । आहे सच्चिदानंदाची ।। ३९ ।। राजे कित्येक भूमीवरी । आजवरी झाले तरी । जागा कशाची सरकारी । इचा मालक पांडुरंग ।। १४० ।। व्यवहारदृष्ट्या मालकपण । येते राजालागून । त्याचें नाहीं भूषण। तुम्ही प्रयत्न करा जा ।। ४१ ।। जागा मिळेल प्रयत्न करितां । पुढें नका बोलूं आतां । हरी पाटलाच्या हातां । यश येईल निःसंशय ।। ४२ ।। हरी पाटलाकडे आली । मंडळी ती अवघी भली । त्याच्या सल्ल्यानें मागितली। जागा अर्ज करून ।। ४३ ।। बुलढाण्याचा सर्वाधिकारी। साहेब होता नामे 'करी' । त्यानें एक एकर जागा खरी । अर्जावरून दिली असे ।। ४४ ।। आणि ऐसें म्हणाला । तुम्ही दोन एकरांस्तव अर्ज केला । परी मी तूर्त तुम्हांला । एक एकर देतसे ।। ४५ ।। तुम्ही एक वर्षात। जागा केल्या व्यवस्थित। तुमचा मी पुरवीन हेत। जागा आणिक देऊनिया ।। ४६ ।। तो ठराव सरकारचा । आहे दप्तरीं नमूद साचा । समर्थांच्या वाणीचा। प्रभाव खचित लोकोत्तर ।। ४७ ।। मग हरी पाटील, बंकटलाला। निघते झाले वर्गणीला । द्रव्यनिधी क्षणांत जमला। आणि काम झाले सुरूं ।। ४८ ।। या पुढील अवघे वृत्त । येईल पुढल्या अध्यायांत । सत्पुरुषाचा पुरविण्यात हेत । देव राहे तत्पर सदा ।। ४९ ।। विठू पाटील डोंगरगांवचा । लक्ष्मण पाटील वाडेगांवचा । जगु आबा शेगांवचा । हे पुढारी वर्गणीचे।। १५० ।। श्रीदासगणूविरचित । हा श्रीगजानन विजय नामें ग्रंथ । ऐका श्रोते सावचित्त। निजकल्याण व्हावया ।। १५१ ।। शुभं भवतु ।। श्रीहरिहरार्पणमस्तु ।।

।। इति श्रीगजानन विजय ग्रंथस्य द्वादशोध्याय: समाप्त: ।।